

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. v právnej veci žalobcu: **L. M.R.Š. – A. B., a.s. (B.)**, zastúpeného *advokátskou kanceláriou I., s.r.o.*, proti žalovanému: **Protimonopolný úrad Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2006/DZ/R/2/048 zo dňa 21. apríla 2006, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 258/2006-72 zo dňa 18. septembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 1 S 258/2006-72 zo dňa 17. septembra 2009 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol žalobný návrh žalobcu ako nedôvodný, ktorým sa domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný zamietol rozklad žalobcu proti rozhodnutiu Protimonopolného úradu Slovenskej republiky, odboru zneužívania dominantného

postavenia č. 2005/DZ/2/1/127 zo dňa 30. novembra 2005, ktorým Protimonopolný úrad SR rozhodol, že:

1. konanie podnikateľa L. M.R. Š. – A. B., a.s. (B.), spočívajúce v odmietnutí zabezpečiť spoločnosti T. W., s.r.o., prístup k odbavovacej ploche letiska ako k unikátnemu zariadeniu v čase od 21. júla 2004 je zneužívaním dominantného postavenia na relevantnom trhu poskytovania prístupu k odbavovacej ploche L.M.R.Š. podľa § 8 ods. 5 zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a o zmene a doplnení zákona SNR č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov v znení zákona č. 465/2002 Z.z., zákona č. 204/2004 Z.z. a zákona č. 68/2005 Z.z. (ďalej len „zákon“) a § 8 ods. 5 zákona v znení účinnom pred novelou č. 68/2005 Z.z., a je preto podľa § 8 ods. 6 zákona v znení účinnom pred novelou č. 68/2005 Z.z. zakázané;
2. na základe ustanovenia § 22 ods. 1 písm. b) zákona tak, že ukladá podnikateľovi L.M.R.Š., a.s. povinnosť zdržať sa konania uvedeného v bode 1 tohto rozhodnutia a odstrániť protiprávny stav do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia;
3. na základe § 38 ods. 1 zákona tak, že za zneužívanie dominantného postavenia uvedeného v bode 1 tohto rozhodnutia ukladá podnikateľovi L.M.P.Š., a.s. pokutu vo výške 3 000 000,- Sk, ktorú je povinný uhradiť na účet Protimonopolného úradu SR č. X.X., KS X., VS X., vedený v Š. p. v lehote do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Krajský súd takto rozhodol keď dospel k záveru, že nie je možné prihliadnúť k argumentom žalobcu najmä preto, že sú vedené vo všeobecnej rovine a neuvádza reálne a dostatočné dôkazy na to, že by existoval zákonný dôvod pre neposkytnutie prístupu spoločnosti T. W., s.r.o., k unikátnemu zariadeniu letiska za účelom plnenia jeho zmluvných záväzkov na poskytovanie ucelených služieb cateringu vrátane tzv. Ramp handlingu, teda aj prevozu potravín a nápojov po ploche letiska a naloženia na palubu a z paluby lietadla zo strany žalobcu. Podľa názoru krajského súdu žalobca vo svojich podaniach v podstate len nesúhlasil so zisteniami a závermi správneho orgánu a svojou nedôslednosťou si zmaril aj dôkaz o prípadnej bezpečnostnej

nespoľahlivosti dotknutej spoločnosti cestou jej zamestnancov tým, že nepodal návrh na priestupkové konanie, v ktorom by ich konanie bolo objektivizované. Taktiež krajský súd poukázal na to, že žalovaný na základe dostatočne zisteného skutkového stavu v súlade so zákonom vymedzil relevantný trh, na ktorom došlo k porušeniu, tak aj samotné porušenie záujmov chránených ustanoveniami zákona o ochrane hospodárskej súťaže špecifikovaných ako zákaz zneužitia dominantného postavenia na relevantnom trhu a prístupu k unikátnemu zariadeniu, akým je L.M.R.Š., B., pričom nebolo preukázané, že by zo strany žalobcu neboli súčasne naplnené podmienky stanovené v § 8 ods. 5 písm. a), b) a c) zákona o hospodárskej súťaži. Pokiaľ žalobca v súvislosti so smernicou Rady č. 96/67/ES zo dňa 15.10.1996 a po jej implementácii nariadením vlády SR č. 641/2005 Z.z. poukazoval na to, že dotknuté letisko ako unikátne zariadenie nedosahuje parametre ani počtu prepravených cestujúcich za rok, ani prepraveného nákladu, a že preto nie je viazaný povinnosťou umožniť voľný prístup súťažiteľom poskytujúcim predmetné služby za rešpektovania ostatných podmienok, tak krajský súd sa s takýmto názorom žalobcu nestotožnil. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu ďalej vyplýva, že úprava poskytovania prístupu k predmetnému trhu služieb bola ponechaná na vnútroštátnej úprave. V našom právnom poriadku túto otázku neupravuje ani zákon č. 143/1998 Z.z. o civilnom letectve (letecký zákon), ktorý v ustanovení § 45 vymedzuje len iné podnikanie v civilnom letectve, medzi ktoré zaraďuje aj poskytovanie služieb na vybavenie cestujúcich a nákladu, ktoré možno vykonávať len na základe povolenia leteckého úradu, ktoré povolenie dotknutý žiadateľ prístupu mal. Na druhej strane sa za iné podnikanie v civilnom letectve nepovažuje poskytovanie služieb na vybavenie cestujúcich a nákladu a na pozemnú obsluhu lietadiel, pokiaľ tieto činnosti vykonáva držiteľ povolenia na prevádzkovanie letiska. Krajský súd v dôvodoch svojho rozsudku poukázal na príslušné ustanovenia zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže, ktoré sa vzťahujú aj na žalobcu a v tejto súvislosti poukázal na to, že žalovaný mohol konať a mal povinnosť konať tak ako konal, keď zistil podozrenie z dominantného postavenia na trhu služieb na vybavenie cestujúcich a nákladu zo strany žalobcu. Predpokladom poskytovania služieb na vybavenie cestujúcich, podľa ich druhu, ku ktorým patrí aj výroba a dodávka jedál a nápojov na palubu a z paluby lietadiel, si vyžaduje umožnenie prístupu na unikátne zariadenie letiska pri dodržaní všetkých bezpečnostných požiadaviek osobitného charakteru.

Žalobca podal proti rozsudku krajského súdu odvolanie a žiadal, aby Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok ako nezákonný zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Poukázal na to, že rozhodnutie žalovaného správneho orgánu nemá právny základ, nakoľko prístup k trhu služieb na vybavenie cestujúcich a nákladu a pozemnej obsluhy lietadiel sa riadi predovšetkým smernicou Rady č. 96/67/ES z 15.10.1996 o prístupe k trhu pozemnej obsluhy na letiskách spoločenstva a po jej implementácii nariadením vlády SR č. 641/2005 Z.z. o prístupe na trh služieb na vybavenie cestujúcich a nákladu a pozemnej obsluhy lietadiel, ktoré sú v tomto prípade vo vzťahu k zákonu o ochrane hospodárskej súťaže osobitnými predpismi. Ďalej poukázal na to, že smernica Rady č. 96/67/ES ako aj nariadenie vlády SR 641/2005 Z.z. obligatórne otvorenie trhu pozemnej obsluhy na letisku viažu na alternatívne splnenie dvoch kvantitatívnych podmienok, a to ročnej prepravy za predchádzajúci kalendárny rok minimálne 2 000 000 cestujúcich a ročnej prepravy za predchádzajúci kalendárny rok 50 000 ton nákladu. Podľa žalobcu výkladom a contrario treba jednoznačne dospieť k názoru, že také letisko, ktoré ani jedno z týchto kvantitatívnych podmienok nespĺní, nie je potom povinné trh služieb pozemnej obsluhy sprístupniť a s týmto názorom sa stotožnilo aj Ministerstvo dopravy, pôšt a telekomunikácií SR vo svojom stanovisku zn. 812/2300/2006 zo dňa 19.06.2006 ako gestor a spracovateľ implementácie smernice Rady č. 96/67/ES. V danom prípade L.M.R.Š. v rozhodnom období nespĺnilo ani jednu z predpokladaných kvantitatívnych podmienok. Podľa žalobcu argumentáciu žalovaného, že predmetné ustanovenie nariadenia vlády SR 641/2005 Z.z., a to ustanovenie § 3 sa nevzťahuje na L.M.R.Š. z dôvodu, že toto letisko v rozhodnom období nespĺňalo ani jedno z kvantitatívnych podmienok, nemožno považovať za správnu. Žalobca uviedol, že § 1 ods. 1 tohto nariadenia vlády ustanovuje rozsah pôsobnosti nariadenia tak, že nariadenie vlády upravuje podrobnosti o prístupe na trh služieb na vybavenie cestujúcich a nákladu a pozemnej obsluhy lietadiel na verejných letiskách na území Slovenskej republiky, teda na všetkých verejných letiskách a takýmto letiskom je i L.M.R.Š., a navyše samotný žalovaný vo svojom stanovisku obsahujúcom oboznámenie s výsledkami šetrenia zo dňa 08.11.2004 adresovanom spoločnosti T. W., s.r.o., priznáva aplikáciu smernice rady č. 96/67/ES. V danom prípade žalobca konal v dobrej viere, pričom mal za to, že jeho konanie bolo одобrené príslušnými autoritami, a preto neporušil svojim

konaním, ktoré žalovaný vyhodnotil ako nekalosúťažné, ani ustanovenia smernice a ani nariadenia vlády SR č. 641/2005 Z.z.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu písomne vyjadril a žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu ako zákonný potvrdil. Poukázal na to, že odvolanie žalobcu obsahuje námietky, s ktorými sa úrad dostatočne vysporiadal v svojich rozhodnutiach a vo vyjadrení k žalobe. Žalovaný uviedol, že z komunitárneho pohľadu bolo potrebné umožniť prístup na trh služieb pozemnej obsluhy na veľkých medzinárodných letiskách v rámci jednotného trhu ES a aj preto sa smernica vzťahuje len na veľké letiská, ktoré spĺňajú príslušné obraty. Ochrana hospodárskej súťaže na menších letiskách je ponechaná v úplnom rozsahu všeobecným národným súťažným predpisom. Túto skutočnosť potvrdzuje aj vyjadrenie Ministerstva dopravy, pôšt a telekomunikácií SR z obdobia, keď smernica nebola ešte transponovaná do slovenského právneho poriadku. Z toho istého dôvodu ani nariadenie, ktoré neskôr prebralo smernicu do právneho poriadku SR sa nevzťahuje na letisko B. V prípade, že nariadenie vôbec neupravuje istý druh spoločenských vzťahov na úseku ochrany hospodárskej súťaže, tak úrad aplikuje na daný prípad zákon ako všeobecný právny predpis. Podľa žalovaného nie je možné pripustiť žalobcov extenzívny náhľad, podľa ktorého ak osobitný predpis reguluje len určitú skupinu právnych vzťahov, v rámci ktorej zakazuje isté konanie, ostatné právne vzťahy, na ktoré sa nevzťahuje, sú automaticky povolené a všeobecné predpisy, ktoré sa na ne majú aplikovať, by sa nepoužili. Úrad zastáva názor, že smernica a teda ani nariadenie vlády sa nevzťahujú na žalobcu, a teda ani na uvedený prípad, pričom tento názor žalovaného podporuje aj stanovisko Európskej komisie generálneho riaditeľstva pre energiu a dopravu (dokumenty v spise na str. č. 42, 43). Je preto vzhľadom na uvedené nepochybné, že konanie žalobcu nie je vylúčené spod osobnej pôsobnosti zákona. Pokiaľ žalobca v odvolaní uvádza, že jeho výklad smernice a aj nariadenia podporuje aj ministerstvo dopravy, tak úrad má za to, že ministerstvo dopravy sa nevyjadrovalo celkovo k hospodárskej súťaži ani k možnosti aplikácie zákona a ministerstvo dopravy nepodáva výklad súťažných pravidiel a ani neposudzuje hospodársku súťaž a na toto je oprávnený v zmysle zákona iba Protimonopolný úrad SR. Ďalej žalovaný uviedol, že hospodárska súťaž prebieha na všetkých letiskách bez ohľadu na ich veľkosť, a nie je možné, aby na základe listu

ministerstva dopravy, ktoré ani nemá kompetenciu rozhodovať o aplikácii všeobecného súťažného predpisu, t.j. zákona, prišlo ku konštatovaniu, že hospodárska súťaž na letisku neexistuje, resp. že nie je potrebné ju chrániť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle § 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku rozsudkom, ktorý verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke www.nsud.sk.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s ohľadom na dôvody odvolania žalobcu posudzoval, či krajský súd ako i správne orgány pri rozhodovaní vychádzali z dostatočne zisteného skutkového stavu veci. S ohľadom na námietku žalobcu ohľadne hodnotenia dôkazov zisťoval, či konanie pred správnym orgánom bolo vedené takým procesným postupom, ktorý zabezpečoval správny výsledok a či boli dôkazy vykonané spôsobom zodpovedajúcim pravidlám spravodlivého procesu.

Podľa § 8 ods. 5 zákona č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže (ďalej len „ZoOHS“) podnikateľ, ktorý je vlastníkom alebo správcom unikátneho zaradenia, zneužije svoje dominantné postavenie na relevantnom trhu, ak odmietne k nemu zabezpečiť prístup a ak súčasne

- a) unikátne zariadenie umožňuje uspokojiť požiadavky podnikateľa na využívanie unikátneho zariadenia pri súčasnom uspokojení požiadaviek vlastníka alebo správcu unikátneho zariadenia v čase najvyššieho dopytu po jeho službách a s prihliadnutím aj na plnenie jeho dlhodobých záväzkov,

- b) podnikateľ žiadajúci o prístup k unikátnemu zariadeniu s cieľom využívať ho je schopný zabezpečiť dodržanie zodpovedajúcich kvalitatívnych a kvantitatívnych parametrov unikátneho zariadenia, vyplývajúcich z požiadaviek na jeho prevádzku alebo ak podnikateľ žiadajúci o využívanie unikátneho zariadenia, ktorým je právo, je schopný zabezpečiť dodržanie všetkých požiadaviek na predmetné právo vyplývajúcich z osobitných predpisov,
- c) podnikateľ žiadajúci o prístup k unikátnemu zariadeniu je schopný uhradiť vlastníčkovi alebo správcovi unikátneho zariadenia primeranú odplatu.

Podľa § 8 ods. 6 tohto zákona zneužívanie dominantného postavenia na relevantnom trhu je zakázané.

Podľa § 3 ods. 1 tohto zákona obmedzovanie súťaže je každé obmedzenie voľnosti konania podnikateľa na relevantnom trhu, najmä vylučovanie existujúcich alebo možných súťažných aktivít, skutočné alebo možné zníženie rozsahu konkurenčnej aktivity alebo skresľovanie konkurenčných podmienok.

Podľa § 3 ods. 3 tohto zákona relevantný trh je priestorový a časový súbeh ponuky a dopytu takých tovarov, ktoré sú na uspokojenie určitých potrieb z hľadiska užívateľa zhodné alebo vzájomne zastupiteľné.

Podľa § 3 ods. 6 tohto zákona, priestorový relevantný trh je vymedzeným územím, na ktorom sú súťažné podmienky také homogénne, že toto územie môže byť odčlenené od ostatných území s odlišnými súťažnými podmienkami.

Ustanovenie § 8 ods. 6 tohto zákona obsahuje generálnu klauzulu, ktorá zakazuje akékoľvek zneužívanie dominantného postavenia podnikateľa, pričom jednou z foriem takéhoto zneužívania je aj odmietnutie prístupu k unikátnemu zariadeniu špecifikovanému v § 8 ods. 5 zákona.

Pokiaľ sa žalobca vo svojej argumentácii odvoláva a poukazuje na smernicu Rady č. 96/67/ES o prístupe k trhu služieb pozemnej obsluhy na letiskách

spoločenstva (ďalej len „smernica“) a transpozičné nariadenie vlády č. 641/2005 Z.z. o prístupe na trh služieb na vybavenie cestujúcich a nákladu a pozemnej obsluhy lietadiel s účinnosťou od 01.01.2006 (ďalej len „nariadenie“), tak i najvyšší súd sa stotožňuje v tomto smere so žalovaným ako i dôvodmi prezentovanými v rozhodnutí krajského súdu, že smernica a ani nariadenie sa nevzťahujú na žalobcu, a teda nemôžu sa vzťahovať ani na predmetný posudzovaný prípad. V tomto smere dáva i odvolací súd do pozornosti stanovisko Európskej komisie, Generálneho riaditeľstva pre energiu a dopravu, ktoré sa nachádza v administratívnom spise, a z tohto listinného dôkazného prostriedku nesporne vyplýva, že príslušné ustanovenia smernice sa nevzťahujú z hľadiska príslušných kritérií tam uvedených na letisko B. Príslušná smernica sa mala v členských štátoch aplikovať od 01.01.2001 na letiskách, v ktorých príslušný ročný objem prepravy nie je nižší ako 2 000 000 cestujúcich alebo 50 000 ton nákladu. Z tohto dôvodu sa smernica vzťahuje predovšetkým na veľké letiská, ktoré spĺňajú príslušné kritériá uvedené v smernici, z čoho následne vyplýva, že letiská, ktoré nespĺňajú požadované obrátové kritériá v smernici, tak tieto letiská nespádajú do osobnej pôsobnosti smernice a ochrana hospodárskej súťaže na menších letiskách sa ponecháva v jurisdikcii všeobecným národným súťažným predpisom. Preto i podľa názoru Najvyššieho súdu SR konanie žalobcu je potrebné subsumovať pod zákon č. 136/2001 Z.z. o ochrane hospodárskej súťaže a na konanie žalobcu v danom prípade aplikovať príslušné ustanovenia tohto vnútroštátneho predpisu.

Pokiaľ sa žalobca v odvolaní bráni tým, že v danom prípade konal v dobrej viere, keď mal za to, že jeho konanie bolo одобrené príslušnými autoritami, odvolávajúc sa i na vyjadrenie ministerstva dopravy, tak v tomto smere sa Najvyšší súd SR stotožňuje so žalovaným v tom, že ministerstvo dopravy sa nevyjadrovalo celkovo k hospodárskej súťaži a navyiac správne tvrdí žalovaný, že neprislúcha do kompetencie ministerstva dopravy podávať výklad súťažných pravidiel a ani posudzovať hospodársku súťaž, ktoré kompetencie prislúchajú z hľadiska zákona o ochrane hospodárskej súťaže výlučne Protimonopolnému úradu SR.

Pokiaľ žalobca odmieta prístup spoločnosti T. W., s.r.o., k odbavovacej ploche letiska i z bezpečnostného hľadiska, tak i odvolací súd sa stotožňuje s krajským

súdom ako i so žalovaným, že tvrdenia žalobcu sú v tomto smere iba vo všeobecnej rovine bez uvedenia konkretizovaných dôvodov, ktoré bezpečnostné požiadavky by spoločnosť T. W., s.r.o., pri vstupe na odbavovaciu plochu nespĺňala, resp. nespĺňa. Je pravdou, že žalobca ako prevádzkovateľ je síce zodpovedný za bezpečnosť leteckej prevádzky, avšak táto skutočnosť mu nebráni umožniť prístup k odbavovacej ploche letiska príslušnému súťažiteľovi bez preukázania konkrétnych skutočností, ktoré by mohli mať vplyv na bezpečnosť leteckej prevádzky.

Podľa § 32 ods. 5 zákona č. 143/1998 Z.z. o civilnom letectve v znení neskorších predpisov (ďalej len „letecký zákon“) prevádzkovateľ letiska zodpovedá za bezpečnosť leteckej prevádzky na letisku. Na tento účel koordinuje činnosť všetkých právnických osôb a fyzických osôb zúčastnených na prevádzkovaní a používaní letiska; pre porušenie bezpečnostného programu letiska ich môže vylúčiť z prepravy bez nároku na vrátenie cestovného alebo prepravného a vypovedať im dohodu upravujúcu ich činnosť v územnom obvode letiska.

Podľa § 34 ods. 2 leteckého zákona prevádzkovatelia lietadiel, prevádzkovatelia letiska a leteckých pozemných zariadení a poskytovatelia letových prevádzkových služieb sú povinný zabezpečiť ochranu cestujúcich, batožiny, poštových zásielok, nákladu lietadiel a ich posádok, letísk a leteckých pozemných zariadení pred činmi protiprávneho zasahovania a vykonávajú preventívne opatrenia v rozsahu určenom vládou alebo osobitným predpisom. Plnenie požiadaviek a dostatočnosť zaistenia bezpečnostnej ochrany hodnotí letecký úrad.

Z ustanovenia § 35 ods. 1 leteckého zákona vyplýva, že za bezpečnostnú ochranu a verejný poriadok na verejnom letisku zodpovedá jeho prevádzkovateľ. Pri ich zisťovaní prevádzkovateľ letiska spolupracuje s útvarmi policajného zboru.

Odvolaací súd i vzhľadom na uvedené ustanovenia leteckého zákona dáva za pravdu žalobcovi, že je predovšetkým na ňom zodpovednosť za bezpečnosť prevádzky letiska, avšak táto skutočnosť na druhej strane nemôže znamenať, že prevádzkovateľ letiska potenciálnych súťažiteľov pri ich snahe využívať unikátne zariadenie k jeho využitiu vôbec nepripustí. Taktiež pokiaľ sa žalobca napr. bránil

v priebehu správneho konania i tým, že v zmysle leteckého zákona mu nevyplýva povinnosť ako prevádzkovateľovi letiska uzatvárať napr. koordinačné dohody s osobami činnými na letisku, teda aj so spoločnosťou T. W., s.r.o., tak Najvyšší súd SR sa stotožňuje v tomto smere so žalovaným, že takáto povinnosť žalobcovi vyplýva, avšak v zmysle zákona o ochrane hospodárskej súťaže, a to podľa § 8 ods. 6 a § 8 ods. 5, ktoré ustanovenie zakazuje podnikateľovi zneužívať dominantné postavenie, a to neumožnením prístupu k unikátnemu zariadeniu.

Podľa § 45 ods. 1 písm. d) leteckého zákona, iným podnikaním v civilnom letectve je poskytovanie služieb na vybavenie cestujúcich a nákladu.

Podľa § 45 ods. 3 leteckého zákona iné podnikanie v civilnom letectve podľa odseku 1 možno vykonávať len na základe povolenia leteckého úradu. Letecký úrad v povolení určí rozsah a podmienky iného podnikania.

Spoločnosť T. W., s.r.o., má od leteckého úradu schválený bezpečnostný program, ktorý sa nachádza i v administratívnom spise a ktorý dostatočne zabezpečuje, že všetky poskytované služby spoločnosťou T. W., s.r.o., teda i výroba manipulácie a doprava nápojov a jedál leteckým dopravcom na palubu lietadiel sú bezpečnostne chránené a sú predmetom kontroly s cieľom zabrániť vneseniu akéhokoľvek zakázaného predmetu na palubu lietadla. Najvyšší súd SR považuje za potrebné zdôrazniť, že i zamestnanci spoločnosti T. W., s.r.o. boli leteckým úradom posúdení ako bezpečnostne spoľahliví podľa § 34a leteckého zákona, z čoho následne vyplýva, že spoločnosť T. W., s.r.o., spĺňa i zákonné bezpečnostné požiadavky. V danom prípade sa preto odvolací súd stotožňuje i so žalovaným, že bezpečnosť letiska v danom prípade nevylučuje hospodársku súťaž.

Taktiež z administratívneho spisu vyplýva, že spoločnosť T. W., s.r.o., má i na letiskách v K. a P. prístup na odbavovacie plochy a catering dodáva až na paluby lietadiel. Z písomných vyjadrení týchto letísk (listinné dôkazy na str. č. 65-66 spisu) vyplýva, že letisko v K. ako i letisko v P. nevyberá od spoločnosti T. W., s.r.o., žiaden poplatok a ani inú odplatu za možnosť poskytovať službu catering.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sa Najvyšší súd SR stotožňuje s krajským súdom, že žalobca v priebehu správneho konania a taktiež ani v preskúmvacom konaní pred krajským súdom neprodukoval také dôkazy, z ktorých by vyplývalo, že u spoločnosti T. W., s.r.o., by existovali zákonné dôvody pre neposkytnutie prístupu k unikátnemu zariadeniu letiska B. za účelom poskytovania služieb cateringu vrátane tzv. Ramp handlingu, teda aj prevozu potravín a nápojov po ploche letiska a naloženia na palubu a z paluby lietadla.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok krajského súdu ako súladný so zákonom v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ustanovenia § 250k ods. 1 v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., nakoľko žalobca v odvolacom konaní úspech nemal a žalovanému správne orgánu náhrada trov odvolacieho konania neprináleží.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 16. februára 2011

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Nikoleta Adamovičová